

TITOK

KORDA R. T. KIADÁSA

DR. SZTRILICH PÁLNÉ CSAPODI HEDVIG

TITOK

(Hogyan születik az élet?)

Azok számára, akik most teszik az
első felfedező lépéseket az életben,
akik most nyitják ki nagyra szemüket
és kérdezik: miért van? hogyan van?

BUDAPEST, 1948
K O R D A R. T. K I A D Á S A

**Nihil obstat. Dr. Josephus Brückner m. p. censor dioecesanus. Nr. 5085|1947.
Imprimatur. Strigoni, die 9. Aug. 1947. Dr. Michael Török m. p., vic. gen.**

**Fk.: Varga E. — Nyomatott: Korda-nyomda, Bpest, VIII., Csepreghy-u. 2.
Felölő: Schaff Á.**

Az első titok életünkben

Egyszer csak úgy volt, hogy valami finom illatot éreztünk a szobában.

Kerestünk és kutattunk. Mindenhová bedugtuk orunkat és mégse láttunk semmit. Csak az illat volt ott, a karácsonynak illata.

A nagyok csak mosolyogtak. Hirtelen becsuktak előlünk szekrényt, fiókot és azt mondták, karácsony előtt nem szabad kíváncsiskodni.

Reggelre kelve pedig zárva volt a másik szoba ajtaja. Bezárták. Nem lehetett bemenni.

Hiába vittek azután most sétálni, hiába ült le közénk édesanyánk, hiába mondta a legszebb mesét. Nem kellett mese, labda, kocka, félrelöktük a tavalyi babát. Nem kell! Semmi se kell! Csak az az érdekes, ami odaát van!

Izgalmas! Ágaskodtunk az ajtónál. Lestünk be a résen. És mennyit, mennyit babráltunk a kulcslyukon! Az embernek egyszerre volt hidege és melege. Hiszen jaj! ha anyánk meglátja, hogy leselkedünk, mi lesz akkor! De mégis kell, kell tudnunk, hogy mi van odaát. Ha nem lenne érdekes, nem csukták volna be.

Azt mondták, a kis Jézus jön! Angyalok járnak ki és be az ablakon. Karácsonyfát díszítenek és sok-sok ajándékot hoznak rá.

De jó lenne csak egyszer, egyetlenegyszer bekukkantani! Meglesni, hogyan röpül, milyen színű a szárnya és főleg, hogy mit hoz nekem? Nekem, aki a multkor is eltörtem egy poharat. Betintáztam Klári fehér kötényét, belenyaltam a lekvárosüvegbe, engedély nélkül kiszöktem az udvarra a macskákkal játszani. Akkor anya mindig azzal fenyegetett, hogy nem hoz majd a kis Jézus semmit. De ha nem hoz semmit, akkor miért van mégis bezárva az ajtó?

És aztán egyszer csakugyan sikerült belesnem.

Nem volt kis Jézus és nem voltak angyalok. Anyus és nagytestvérem álltak

a fa mellett és fényes láncot akasztottak rá.

Hát ők csinálják az egészet?

Akkor csak becsapás minden!

Csak minket, kicsiket csaltak vele, hogy azután mulassanak rajtunk. Mert ők nagyok. Nekik mindent szabad,

Úgy szorongatta torkomat valami. Úgy bőgtem a kulcslyuk mellett. Anyus kijött, de már nem bántam semmit. Akár meg is verhet, most már minden mindegy, hiszen nincsenek bent angyalok. Hiába lesz cifra karácsonyfa, új baba, építőkocka, képeskönyv, akármilyen. Az mind megvan a kirakatban is. Csak egészen közönséges bolti holmi. A kis Jézusnak írt levelet is bizonyosan csak anyus vette ki az ablakból. Talán egyáltalán nincsenek is angyalok!

De anyu nem vert meg. Leült a nagy karosszékre, ölébe vett és csendesen simogatta hajamat. És olyan jó volt hozzá bújni, lassankint már nem is sírtam.

— Látod, kislányom, te azt hiszed, most mindennek vége, semmi se volt igaz, nemcsak a karácsony, de az angyalok, a kis Jézus se igaz? Pedig sokkal, sokkal igazabb mind, mint hitted eddig.

Ugye szeretted mindig, ha meséltem

neked tündérekről, boszorkányokról, rö-
pülő szőnyegről, kacsalábon forgó vár-
ról? Aztán lested a tündérekét a virág-
szirmok közt és szerettél volna arany-
szelencét, amiből kiugrik a szolgálattelvő
törpe. Most már tudod, hogy ez mind
szép, de csak mese és mégse sirattad meg.

Nem sirattad, mert azóta sokkal szeb-
beket meséltem neked, olyan szépeket,
amik mégis igazak. Meséltem a virágok-
ról, hogy mennyi van, kék és piros és
sárga, illatos és fényesszirmú, finom ap-
róság és tündöklő nagy tányér. És mind-
egyiket a jó Isten gondolta ki, megterm-
tette a semmiből. Olyan sokat, hogy nem
is győzzük összeszámlálni. Olyan sokfélét,
hogy nincs ember, aki utánozni tudná.
Aztán néztük a bogarakat az erdőn, meny-
nyi forma van. Mind szalad, él, mozog.
A legtündéribb mese se tud ennyifélét
kigondolni.

Az meg aztán még szebb volt, ugye,
amikor elkezdtem beszélni a kis Jézusról
és az angyalokról? A jó Istenről és a
mennyországról? Hogy az Úr Jézus lejött
a földre kicsi Jézuskának, hogy felnőtt,
tanított, csodákat tett. Meggyógyította a
betegeket, ha csak kezét tette rájuk, a

vihart lecsendesítette, kevés kenyérrel sok embert lakatott jól. Fel tudta támasztani még a meghaltakat is. És a legnagyobb csoda, hogy ő, a hatalmas Isten, elfér abban az ici-pici, vékony kis fehér ostyában az oltáron. Ennél szebb nem lehet a tündérmese és ez mégis igaz.

A karácsony se lesz szomorúbb neked, ha láttad is most már, hogy nem sajátkezűleg a kis Jézus állítja fel, nem az angyalok készítik az égben. Amíg egész kicsi voltál, azért mondtuk így neked, mert nem értetted volna másképp meg.

Mert a karácsony azért egészen és igazán a kis Jézustól származik.

Az Úr, a Teremtő, Gondviselő Isten ad mindent körénk.

Ő ad erőt, egészséget, munkakedvet apának, anyának, hogy érted dolgozhasanak és dolgozzanak is annyit, hogy ne csak a legszükségesebb ennivalóra, ruhára jusson, hanem teljék belőle játék, szórakozás, öröm is. A baba, a képeskönyv, a labda nélkül is megvolnál, felnőnél, de hát nem jobb, hogy ezek is kerülnek? Ehhez az kell, hogy apád, anyád érted többet dolgozzanak, jobban gondoljanak rád, igyekezzenek kitalálni, mit szeretnél

leginkább és örömük legyen a te örömöd.

Ez mind a kicsi Jézustól van. Jézus hozta a legnagyobb örömet a földre és azóta van, hogy az emberek ilyenkor, az ő születésnapján, igyekeznek egymásnak örömet szerezni. Jézus súgja a szívükbe, ő segíti hozzá őket. Ilyenkor apa, anya, nagytestvér igazán az ő angyalai, küldöttei. Hát nem a kis Jézus fája igazában mégis a karácsonyfa?

A meglepetés, a titkolódzás csak olyan, mint az ajándék szép ruhája lenne. Jobban örül annak az ember, amit nem várt, ami egyszerre csak itt van, ami nem községes, mindennapi.

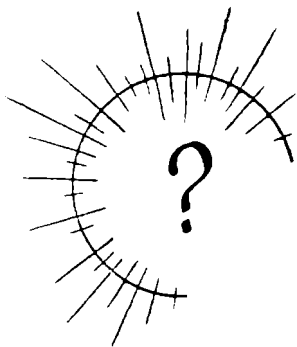
Éz a karácsony szép titka.

Szép titok. Szent titok. A szeretet titka.

Anyám nem mondott többet.

De én azóta még jobban szeretem a karácsonyt!

Hogy nagyobbak lettünk, más titkok izgatnak

Kezdünk ismerkedni a világgal.

Az építőjátékból már nemcsak toronyot rakunk, hanem házat szerkesztünk össze. És észrevesszük, hogy a nagy házat is, amiben lakunk, úgyépítették fel. És

kérdezgetjük, hogyan lehetett? Mikép rakták le a falakat, hogy csináltak tetőt, miért nem dől össze a lépcső? Hogyan lehet emeletet tenni egymás fölé?

Kicsi korunkban örültünk, ha sípoló gumibabát, morgó mackót kaptunk. Most már szétszedjük a sípot, a morgó szerkezetet, mert sokkal fontosabb az, hogy miért tud sivítani, morogni?

Mitől világít a lámpa? Mi mozog a

zárban, hogy csak kulccsal lehet kinyitni? Mi szól az autódudában? Mitől szalad a vasút?

Hogy csinálják az asztalt? Miből van a ruhánk? Meg az ablak? Mitől lesz a tésztában lyuk? Mitől fúj a szél? És miért fényesek a csillagok?

Mindent tudni szeretnénk. Amerre megyünk, minden ujság. Minden érdekes. Minden érthetetlen. Minden titok.

És aztán egyszerre azt is szeretnénk tudni: hogyan lesz az ember?

Látunk kisbabákat gyerek-kocsikban az utcán. Kis testvérünk születik és előtte, körülötte annyi mindent nem értünk.

Ha pedig kérdezősködünk, a felnőttek elküldenek maguktól: — Eredj! Ez nem neked való! Ehhez nem értesz!

Vannak még nénik és bácsik, akik azt mondják: a gólya hozza a gyereket. „No, hozott-e már a gólya-néni kis testvért?”

De ez nevetséges. A gólya csak madár. Nem is bírná el. Városban nincs is gólya. És ha a gólya hozná, akkor valahonnan kellene hozni, mert ő maga nem tud csinálni semmit, nemhogy egy élő kisbabát.

Édesanyánk azt mondta, hogy a jó Isten küldi. Ez lehet. Hiszen ő mindent meg tud tenni.

De hogyan küldi?

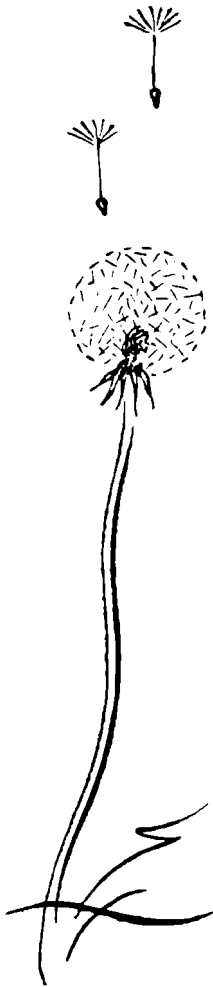
Egyszerre csak ott van? Vagy látni lehet, amint leröpül az égből? Angyal hozza? És akkor az angyalt is látni lehet?

Miért tilos erről beszélgetni? Miért rossz, ha kérdezősködünk?

Máskor is van, hogy elküldenek: jaj, ne kérdezz már annyit! De akkor tudjuk, hogy édesanyánk csak fáradt vagy nem ér rá. De alapjában nem haragszik.

Hanem mikor a kisbabákról kérdezősködünk, akkor mintha haragudnék is. Eridj! Ez nem illik! Ezt nem szabad!

De ha mindenki születik egyszer, akkor miért illetlen megkérdezni, hogy hogyan?

Hogy születik a virág?

Minden születik. Nem volt és egyszer csak lesz.

Mikor kezd tavaszodni és a fű már egészen zöld, egyik nap kivirágzik mindenfelé a pitypang.

Csupa ragyogó sárga kis virágocska. Mindenütt kinyílik. Még nálunk is, a szűk városi utcák közötti kis tereken a gyepben. Udvarsarokban is. Poros utcaszélen is.

Majd becsukódik a szép sárga virág-napocska. Eltűnik megint a fűszálak közt. De másnap még szebb lesz. Bolondos fehér helygömböcske van helyében. Olyan puha, olyan

könnyű, a gyerekek „cicának“ nevezik, mert selymes, mint a kiscica farka.

Letépjük és fújjuk. Ki hány fújásra tudja szétrepíteni?

Szétválnak a pihegolyó. Nini! Csupa kis ernyőcske. Úgy száll a levegőben mindegyik külön. — Ejtőernyő! — mondják a fiúk tudósan.

Hát igazán olyan. De milyen csoda finom! Milyen csoda könnyű!

Pici, kicsi tündéernyőcske, a legkisebb mesebeli Hüvelyk Matyinak is kicsi lenne. De mégis ernyő. Van kifeszített sátra és van fogója. Fogója kicsit érdekesebb, vastagabb szálacska. Hát ez meg mi lehet?

Ez a pitypang virág magja. Egy kicsi, barna micsoda. Mikor földet ér az ernyő, letörik róla a mag és ott marad a földön. Talán arra járó láb bele is tapossa jobban. A mag héja felpuhul, meghasad a földben, kicsi zöld szálacska hajt ki belőle. Lefelé a földbe barna gyökér, fölfelé zöld szár nő. Levelek bújnak a szár oldalából. Bimbó növekszik tetején. És már nyílik is az új sárga pitypangvirág.

A magból virág nő, de hogy lesz a virágból az új mag?

Az egész pitypang nem is egy virág. Sok-sok virágocska símul össze benne, mint madárfiókák a közös fészekben.

Minden kicsi testvér-virágocska maga is egy csoda szerkezet. Fínom sárga szíromnyelvecskéje van mindenegyeseznek. Minden szíromnyelvecske csőbe csavarodik a végén. A csövecskéből kunkorodó kis szálacska nő ki. A szálnak sárga hüvelyke van valami nagyon, nagyon finom sárga porral borítva. Ettől sárgul meg az orrunk, ha közéje dugjuk. Az egész csövecske tövén pedig már ott készülődik az ejtőernyő fehér pelyhe, csak még túl finom, túl kicsi, még nincs itt az ideje, hogy kinyílják és repüljön.

És jönnek a bolondos méhek, darazsak, mindenféle egyéb bogarak. Mézet keresnek, ami parányi cseppekben csalogatja őket ott a virágocska mélyén. Ahogy a mézért befurakodnak, bolyhos lábacskaikkal leszedik a finom port és ahogy kifelé jönnek, végigkenik a kunkorodó kiálló szálacska a virág szívében.

Ettől kezdődik a csoda.

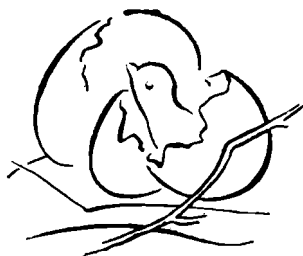
A kunkorodó szálacska vége elkezd

vastagodni, keményedni, mag lesz belőle. Közben elhervad, lehull a szirom, elfakul a virág. Nem baj. Lesz majd az új magból új virág újra.

Játékos szellők szárnyukra veszik a kifejlődött ejtóernyőcskét vagy játszó gyerek fújja szét. Elröpül mindenfelé. Hogy mindenütt nyílhasson mosolygó sárga virágnapocska. A jó Isten remeke. A gyermekek öröme.

Hogyan lesz a kis csirke?

Egy fehér tojás van a tenyeredben.

Nem él. Nem mozdul. Kemény fehér héja van. És ahogy feltöröd, fehérés folyadékban furcsa, puha, egy-

benlevő, mégis folyós sárga közepe.

És ha három hétig tyúkanyó rajta ül, melengeti saját teste melegével, akkor ebből a semmi-sárgából és semmi-fehérből csont lesz, hús, szárny, láb, fej, szem, száj, puha pehely, mely beborítja. És ami legcsodálatosabb, ez a kis testecske él, mozog, szíve dobog, az egész kicsi állat indulásra kész.

Mikor elkészül minden, már elég erős a csőre, hogy megkopogtassa a kemény héjat. Kireped a tojás. Nincs már fehérje, sárgája. Csak a kicsi, még nedves, csapzott, de már élő, mozgó kis csirke.

A lábacska futásra áll, szeme pislog, csőre csipog, enni kér és megérti tyúkanyó kotkodácsolását. Hozzá fut, alája bújik melegedni éjszakára vagy ha veszedelem közelít.

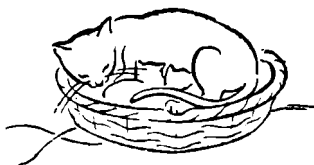
Hogy lesz a tojásból sárga kis csirke? Hogyan rendeződik kívül-belül úgy, hogy pelyhe, tolla van, bőre, húsa, csontjai, a belsejében szíve, tüdeje, gyomra, belei?

Nem tudjuk. Szét lehet szedni, belezni, hogy így van. De hogy miért és hogyan lett? Azt a legtudósabb felnőttek is csak próbálják magyarázni, de megmagyarázni nem tudják.

És a legérdekesebb, hogy már a kis csirkében benne növekszik valami, amiből majd idővel, tyúkanyó korában benne is tojások fejlődnek. S a tojásokban ott van egy picit kis pont, a csíra, melyből a kotlóstyúk teste melegtől az új élet megindul és kifejlődik a csipogó, sárga köntösű kis csirke.

Sok mindent magyaráznak a hozzáértők, de az élet keletkezését egészen megmagyarázni nem tudják még most sem, mert ez a teremtés titka, a Teremtő Isten csodája.

Miből lesz a kis cicca?

Tojása csak a tyúknak van meg a többi madárnak.

De hogyan lesz a többi állat?

A macskának nincs tojása, mégis jönnek kis cicák a világra.

A macska-mamában bent készül a kis cicák élete.

Van benne egy meleg hely, ahol a kis csírák pihennek. Még nem kis cicák, csak cicaigérek.

Azután elkezdenek növekedni, egyre több, egyre több részre oszlanak szét. Van, amelyikből csontok fejlődnek. Van, amelyikből húsa, szőre, bőre. Négy láb is lesz, feje, füle, orra, szeme rajta. A szájában még nyelvecske is meg a fogaknak helye. Belül aztán benne is van, mint a többi állatban a szíve, ami dobog és a vért hajtja, tüdeje, ami a levegőt szedi be

és lehelli ki, gyomra, belei, amik a meg-
evett ételből vért készítenek és növelik
nagyobbra a többi részét.

Mikor minden készre növekedett,
akkor világra jön a cica-mama belsejéből
az új kis cica. Sőt úgy szokott lenni,
hogy nem is egy készül egyszerre, hanem
négy-öt. A cica-mama testén van egy nyí-
lás, rendesen olyan kicsi, szűk, hogy fel
se tűnik. De ha a kis cicák elkészültek,
akkor kitágul, úgy hogy épségben ki tud-
nak jönni belőle. Persze még kicsik. Nem
is nagyon szépek. Alig lehet megismerni,
hogy kis cicák, a szemük még be van
ragadva, szürke, csupasz, nyávogó kis jó-
szágok. De a cica-mama örül nekik. Egész
nap mellettük fekszik. Nyalogatja, tisztog-
tatja őket, amíg szőrük megnő, kifényese-
dik. Eteti, táplálja a saját tejjével. A hasán
végig, mintha kis csapocskák volnának,
amiket a cicák szájukba vesznek és szív-
ják. Erre jön belőle a szép, meleg, fe-
hér tej. A cica-mama gyomrában ilyen-
kor a megevett étel nemcsak őt táplálja,
hanem egy része tejjé válik kölykei szá-
mára.

A kis cicák nőnek, fejlődnek. Las-
sankint megerősödnek. Már talpra tud-

nak állani. Kedvük telik az ugrádozásban. Kergetődznek, hancúroznak, gomyognak egymáson.

Lassan fogaik is megnőnek. Már nemcsak a cica-mama teje kell nekik. Megtanulnak enni, rágni. Megfogják az egeret. Megvédik magukat. Míg végül már kész nagy cicák lesznek.

De a legcsodálatosabb, hogy a növekvő cicákban már benne van szívük, tüdejük, beleik és más részeik mellett az a szerv is, ami később képessé teszi őket arra, hogy ők is új kis cicákat neveljenek, melengessenek és hozzanak a világra.

A teremtés kezdetétől a világ végéig ezért nem pusztulnak ki a cicák az életből, mert az előregedő helyét elfoglalja az új, fiatal cica.

És hogy terem az ember?

Valami szorongatja a torkunkat, mikor mégis, ezt is megmerjük kérdezni.

Hiszen jó, jó.

A virág, a csirke,

a cica születése is érdekes és szép. Értjük is most már, amennyire lehet.

De az ember, a kisbaba, mégis más. Hogyan terem? Hogyan lesz? Hogyan készül?

Virágnál, madárnál, állatoknál szebben.

Az édesanya szíve alatt van egy puha kis fészek készítve, ezt hívják anyaméhnek. Míg üres, alig nagyobb, mint a pitypang virága, szinte észre se lehet venni a sok-sok minden között, ami benne van az emberi testben.

De ha a Teremtő Isten is úgy akar-

ja, akkor két kicsi sejtecske megakad benne, összeolvad és elkezd növekedni. Mindíg több, mindíg több sejtecskévé válik szét. És ezek a sejtecskék mind tudják, hogy mivé kell lenniök. Van, amelyikből vér lesz, van csontnak, húsnak való. És még ezek közt is hányféle! Egy részükből lesz maga a test, benne a sok-sok szervvel, ami kell az élethez: a szívvel, tüdővel, gyomorral és a többiekkel. Van, amelyikből nyak lesz és benne torok; van, amelyből a fej, a maga csodálatos szerkezetével, hogy helye van benne szemnek, fülnek, orrnak, szájnak, gondolkozó résznek. Kezek és lábak is nőnek a sejtekből. És bőr is lesz belőlük. Olyan bőr, amely éppúgy tudja rendeltetését, mint a többi rész. A fejtetőn hajnak való készül, az arcocska csupaszon marad. A száj puha és vékony lesz.

Nőnek, szaporodnak a sejtecskék. Fejlődik az új kis emberi test. Hogy nőni tudjon, táplálni kell.

Ugye szép, amikor az édesanya szeretettel eteti kis kanállal fiacskáját?

Még szebb, ha a pólyásnak ad azt, ami az ő belsejében a megevett ételből tejjé válva források ki melle két oldalán.

De legszebb, mikor még a nem látható kis babát, nem láthatóan táplálja bent magában, a saját vérével.

Mert az édesanya vére kering át a kis testen, az növeli, fejleszti ki minden részét. Azért kell az édesanyának, aki várja kisbabája világrajövetelét, aki „várandós“, többet enni, jobban pihenni, hogy legyen ereje vérével táplálni bensejével az új kis életet.

A kis test növekszik. Hely kell neki. Szegény mamán lassankint kívülről is meglátszik, hogy nehéz, de drága terhet hord magában. Nehéz a járása, hamar fárad, hiszen olyan, mintha mindig karján hordozná gyermekét.

Mondják is az anyáról, hogy „terhes“.

De igazabban mondjuk, hogy: „áldott!“

Mert nem kis cicát, nem kis állatot nevel magában.

Mikor az anyaméhben egymásba olvadt a két kis sejt és megindult az új ember fejlődése, abban a pillanatban a Teremtő Úristen ereje is jelen van és nemcsak e világ számára indul el egy halandó élet, hanem az Úr megteremti ugyanakkor ezt az ember segítsége nél-

kül, csak a maga erejéből, az új halhatatlan lelket is és egyesíti az elinduló kis sejtsomóval.

Lélek kezdődik akkor és az örökké fog élni!

Nem látjuk. Nem tudjuk megfogni. De tudjuk, hogy bennünk van.

S ez a lélek az, mely arra való, hogy egyszer valóságos egészében meglássa majd azt a jó Istent, aki megteremtette.

„Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus!”

imádkozzuk az Üdvözlégy Mária imádságban.

Nagy és szent dolog az ember születése.

Az Úristen csak az első emberpárt teremtette meg közvetlenül szent akaratával. A többi emberhez már ma-

gának az embernek segítségét is felhasználja.

Beleteremtette az első emberpár testébe azt a lehetőséget, azokat a szerveket, azt a szerkezetet, hogy képesek legyenek tovább adni az életet új emberekben.

Ha akarják és a Teremtő is akarja, megindul bennük az új csíra, növeked-

nek a sejtek, elkészül és világra születik a gyermek, aki felnőve ismét és ismét új gyermeknek adhat majd életet.

Milyen nagy dolog! Milyen méltóság!

Hogy az ember is embert alkothat. Nemcsak homokból gyúrhat sár-babát. Nemcsak fából, kőből faraghat élettelen képmást, hanem saját testéből fakad az új élő és lelkében örökké élő ember!

Olyan nagy és szent dolog az ember születése, hogy amikor az Úristen meg akart könyörölni az eredeti bűn miatt elveszett emberiségen és az egyetlen, aki megválthatta őket, egyetlen Szent Fiát leküldte hozzájuk, akkor azt akarta, hogy ő is gyermeknek szülessék.

Az Úr Jézus jöhetett volna a földre mint kész felnőtt. A mindenható Isten végtelen sokféleképp találhatott volna rá módot, hogy földre szálljon.

De ő nem akart, nem választott mást, mint hogy egy édesanya, Szűz Mária szíve alatt fejlődjék ki az ő emberi teste is.

Azért imádkozzuk mindig a legszen-
tebb imádság, a Miatyánk után az Üd-
vözlégy Máriát és benne azt, hogy: „Ál-

dott a te méhednek gyümölcse!“ Hogyne lenne áldott az áldott Isten, aki megkönyörült rajtunk és eljött megváltani, hogyne lenne áldott az ő édesanyja, aki vérével táplálta magában az ő készülő szent testét, hogyne lenne áldott Szűz Mária szíve alatt az a kis fészek, melyben növekedett.

Igy mutatta meg a jó Isten, hogy mennyire szent minden édesanya teste, mennyire szent az ember születése.

De a Gonoszlélek, az ördög, ott leselkedik mindenütt reánk, még a legszentebb dolgok árnyékában is.

Amilyen szent dolog a születés, anyyira aljas bűnökkel igyekezik a Gonoszlélek lealacsonyítani.

Lásd meg azonban te a piszkos pajtás csúf vihogásában, rossz szemében, szégyenletes sottogásában ezt a Gonoszléleket. Rázd le, mintha pók mászott volna rád. Ne érdekeljen, ne törődjél vele, hiszen te már többet, jobban és igazabban tudsz. Te úgy tudod, ahogy a tudósok is tanítják.

Fuss el a szennyes beszédű gyerektől, ahogyan elfutsz a szemétdomb mellől, ahol a régen friss, szép virágból, jó-

ízű ennivalóból már csak rossz szagú rothadás maradt.

Neked a virág frissen kell!

Neked az étel tisztán, egészségesen kell!

Neked az élet titka szentül, igazán kell!

Te imádkozd áhítattal a nagy titkot:
„Áldott a Te méhednek gyümölcse,
Jézus!“

Titok

Mert mégis titok a titok.

Titok az ember halála. Titok az élet kezdete. Titok az ember születése.

Titok, mert akármennyire is érteni kezded, soha nem járhatsz a végére.

A tudósok sok-sok száz éve vizsgálják már. Szétszedtek számtalan halott embert. Belenéztek az élőbe a mindenén áthatoló láthatatlan röntgensugárral. Nagyító szerkezet alá rakták minden részecskéjét. Elnevezték minden csontocskáját, izmait, inait.

Megfigyelnek, vizsgálják, kutatnak most is a világ minden részén.

De mégis a végén minden igazi tudomány térdet hajt és azt mondja: sok mindent tudok, de a legmélyebbet, az élet titkát, azt, ami elindítja, hogy legyen, azt, ami szabályozza, hogy melyik sejt-részecskéből mi legyen, azt nem értem.

Titok ez és minden tudomány csak arra jó, hogy amennyivel közelebbről

látja, annál nagyobb tisztelettel nézze és mondja: titok! Több, mint amennyit egyszerűen megérthetünk.

A titkot meg kell őrizni. A titokról, ha tudjuk is már, hallgatni kell!

A pitypang pihe milyen fehér, milyen könnyű, milyen gyönyörű! Milyen csodaszép!

De ha folyton kezedben szorongatod, főleg, ha izzadt, poros, mindennapi játékos kézzel fogdosod, ha sárba esik, ha megázik, — milyen könnyen történik meg vele ez! — akkor tönkremegy, öszszeragad, eltörik és már nem tud röpülni és magjából nem kel ki virág.

Hagyjuk a szárán, hogy megnőhessen, szétnyílhasson, elröpülhessen magától — így gyönyörködünk benne.

Vagy tépjük le gyöngéden, óvatosan, úgy vigyük lassan, ha nézni akarjuk.

Tegyük virágtartóba, rakjuk oltárra, hogy semmi hozzá ne érjen.

Akkor lassan így is kinyílik és olyan szép lesz, olyan szép, amilyennek a Teremtő elgondolta. Virág-csoda. Virágitok.

Az ember-születés titka is ilyen gyöngéd, finom dolog.

Ha már tudunk sokat róla, akkor tartsuk is tiszteletben. Ne firtassuk mindig. Ne szedjük elő hétköznapi, ok nélkül pajtások közt, játékokban. Ne engedjük viccelődés közelébe.

Elég, ha tudjuk, hogyan van. Érezzük, hogy mi már bepillantottunk e mögé az ajtó mögé.

A titok olyan, mint a függöny az ablakon, nem engedi, hogy a por be-
menjen és tönkretegyen minden finom dolgot. A Teremtő Isten is azért tette a születést titokká, mert olyan nagy és szent dolog, olyan végtelen finom. Nem akarta, hogy a közönséges hétköznapi pora rá-
rakódjék és tönkretegye.

Elég, ha mi is tudjuk már, hogy van. Érezzük, hogy mi már bepillantottunk e mögé az ajtó mögé.

És néha ránézünk az édesanyánkra és még jobban szeretjük, mert megértettük, hogy egyszer régen ő is melengetett magában, vérével táplált.

És aztán?

Aztán nincs más mit tennünk, mint hogy örüljünk, hogy ha be is nézhettünk az ember-teremtés titkos ajtaján, még nem hívtak be, még nincs reánk bízva.

Ugye senki se rakna nagy hátizsákot tele mindennel, amire az életben szükség van, gyenge gyerekvállunkra?

Nem azért, mintha írígyelné, hanem éppen, mert jót akar és nem engedi, hogy leroskadjunk.

A gyerektést még gyenge, fejletlenek azok a szervei, amik majd egyszer az életcsírákat hordozzák.

A gyermek világrahozásával pedig még nincs is befejezve a nagy feladat. Az új kis embert gondozni kell, táplálni, ruházni, felnevelni, ellátni. Ezer gondot, költséget, teljes odaadást jelent ez.

Milyen jó, hogy gyerektől ezt még nem kívánja senki!

Van ideje még a gondtalanságra. Keresheti még a saját játékait, a maga örömét! Az ő világának még nincs felelőssége.

Rosszat akar, aki korán rakna nagy terheket rá. Egyszer majd úgyis felnőtt és akkor nem futhat vissza a játécai közé.

Díszítsék hát addig csak a felnőttek a karácsonyfát számunkra. Mi kint várjuk még dobogó szívvel, hogy milyen szép lesz.

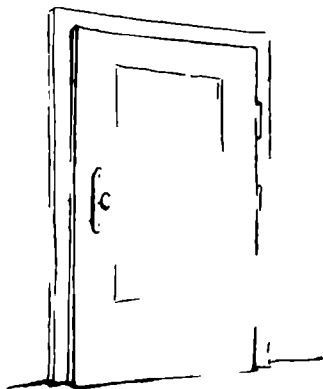
A virág teremjen. A csirke kikeljen. A cica világra jöjjön. Az ember szülessék!

Mi az élet-titok mögött újra beteszük az ajtót.

Maradjon a titok titoknak, aminek a jó Isten szánta.

Akihez kitárt karral, kitárt szívvel futhatunk minden bajunkban, minden nehézségben, legfőképp ha lelkünk tiszta

öröme van veszedelemben, mert köztünk lakik, vár reánk a templom oltárán a szentségház még sokkal fölségesebb titkot rejtő ajtaja mögött.

TARTALOM

Az első titok életünkben	3
Hogy nagyobbak lettünk, más titkok izgatnak	9
Hogy születik a virág?	12
Hogyan lesz a kis csirke?	16
Miből lesz a kis cica?	18
És hogy terem az ember?	21
„Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus!“	25
Titok	29
És aztán?	32

